

Motion

1982/83: 2091

Lars Andersson

Värmepumpar för bostadsfastigheter

Enligt lagen om kommunal energiplanering från 1977 har kommunerna fått ett större ansvar för den lokala energiförsörjningen. Kommunernas energiplanering baserar sig dels på olika förutsättningar, dels på av riksdagen fastställda mål om sparande, kärnkraftsavveckling m. m. De oljereduktionsplaner som vid halvårsskiftet 1982 inlämnades till industriverket skall visa hur kommunerna klarar de för 1980-talet fastställda oljereduktionsmålen. En officiell summering av planerna har ännu ej redovisats, men så mycket står dock klart att konverteringen till elvärme är mer omfattande än vad man räknat med. Detta är oroande med tanke på kärnkraftsavvecklingen.

De senaste åren har också intresset för installation av värmepumpar i bostadsfastigheter, både småhus och flerfamiljshus, ökat påtagligt. Att installera värmepump är också ett sätt att gå över till eluppvärmning även om det då, jämfört med konventionell elvärme, endast åtgår ca en tredjedel elenergi. Trots det kan, om antalet värmepumpar blir stort sammantaget i en kommun och över landet, såväl effekt- som energibehov bli betydande. Så länge installationerna sker utanför av kommunerna fastlagda fjärrvärmeområden är det tills vidare inget att säga om eftersom alternativet då oftast är direktel. Värmepumpinstallationer inom fjärrvärmeområden är dock tveksamt, speciellt där det finns planer på elproduktion. Där kommer värmepumparna att minska framtida möjligheter till elproduktion samtidigt som elförbrukningen ökar. Har värmepumpen en livslängd på 10–15 år kommer även de värmepumpar som installeras de närmaste åren att vara elförbrukare sedan kärnkraftsavvecklingen inletts. Här finns en konflikt mellan två av energipolitikens mål- att spara uppvärmningsenergi och att framöver avveckla kärnkraften.

Kommunala energirådgivare och energiplanerare framstår när det gäller värmepumpinstallationer som om de hade olika mål. Detta är olyckligt. Energirådgivaren konstaterar att värmepumpar spar energi samtidigt som kalkylen för en värmepumpinstallation, baserad på vårt f. n. låga elpris parat med statliga lån med låg subventionerad ränta, uppvisar god lönsamhet för den enskilde fastighetsägaren. Energiplaneraren däremot noterar att värmepumpinstallationer inom fjärrvärmeområdet minskar de framtida möjligheterna till elproduktion samtidigt som elförbrukningen ökar.

Detta förhållande bör undanröjas med utgångspunkt i den av riksdagen fastställda långsiktiga energipolitiken. Först bör möjlig potential för värmepumpinstallationer uppskattas, tillgång till drivenergi klarläggas varefter enhetliga regler utarbetas för var värmepumpar får installeras.

I detta sammanhang bör en översyn av energilåneförordningen 1981:589 göras. F. n. ställs inga krav på att en fastighetsägare som söker lån för t. ex. värmepumpinstallation eller fasadisolering först skall ha utfört enklare energisparåtgärder som tätning, inreglering m. m. Kommunerna borde för att uppnå en bättre hushållning med statliga energisparmedel få möjligheter att fastställa i vilken ordning energisparåtgärder skall genomföras för att statliga lån och bidrag skall utgå.

Med hänvisning till det anförda hemställs

1. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anføres om behovet av regler för var värmepumpar för bostadsfastigheter skall få installeras,
2. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anføres om en översyn av reglerna för erhållande av lån och bidrag enligt energilåneförordningen 1981:589.

Stockholm den 25 januari 1983

LARS ANDERSSON (s)